

**Protokół obrad Komisji Habilitacyjnej
powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów
do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Macieja Czapkiewicza,
które odbyły się w dniu 5 maja 2020r.**

Komisja habilitacyjna została powołana dnia 7 listopada 2019 r. przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów w następującym składzie:

1. Przewodniczący Komisji – prof. dr hab. Andrzej Szewczyk, Instytut Fizyki Polskiej Akademii Nauk, Warszawa
2. Sekretarz Komisji – dr hab. inż. Przemysław Gawroński, Akademia Górniczo-Hutnicza im. S. Staszica w Krakowie,
3. Recenzent – prof. dr hab. Henryk Puzkarski, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu,
4. Recenzent – dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan, Instytut Fizyki Jądrowej Polskiej Akademii Nauk w Krakowie,
5. Recenzent – dr hab. inż. Bartłomiej Spisak, Akademia Górniczo-Hutnicza im. S. Staszica w Krakowie,
6. Członek Komisji – dr hab. Maria Tekielak, Uniwersytet w Białymstoku,
7. Członek Komisji – prof. dr hab. inż. Marek Przybylski, Akademia Górniczo-Hutnicza im. S. Staszica w Krakowie.

Posiedzenie Komisji odbyło się w dniu 5 maja 2020 r. o godzinie 10:30, w formie wideokonferencji zorganizowanej przy pomocy aplikacji internetowej do współpracy zespołowej Microsoft Teams. Ze względów zdrowotnych z udziału w posiedzeniu Komisji zrezygnował prof. dr hab. Henryk Puzkarski.

Po otwarciu posiedzenia Przewodniczący Komisji **prof. dr hab. Andrzej Szewczyk** poinformował, że podstawą przewodu habilitacyjnego dr. Macieja Czapkiewicza jest osiągnięcie naukowe pt.: *Model dyspersji barier energetycznych aktywowanego termicznie procesu przełączania magnetyzacji w układach cienkich warstw z magnetyczną anizotropią prostopadłą*, przedstawione w cyklu dwunastu publikacji. Przed posiedzeniem Komisji wszyscy członkowie mieli możliwość zapoznania się z dokumentacją wniosku oraz recenzjami. Wszystkie trzy recenzje są pozytywne. Ze względu na nieobecność prof. Henryka Puzkarskiego Przewodniczący Komisji odczytał Jego recenzję, a następnie zaproponował, by każdy z członków Komisji wyraził opinię na temat osiągnięcia habilitacyjnego dr. M. Czapkiewicza.

Dyskusję rozpoczęła **dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan**, która przytoczyła następujący fragment swojej recenzji: „Głównym celem naukowym, który Habilitant sobie wyznaczył, było wyjaśnienie zjawisk towarzyszących przełączaniu magnetyzacji w cienkowarstwowych układach z anizotropią prostopadłą. Ponadto, Kandydat chciał zoptymalizować efekt podmagnesowania warstwy ferromagnetyka przez antyferromagnetyk w wyżej wymienionych układach. Dr Czapkiewicz stworzył też model wyjaśniający przebieg procesu aktywowanej termicznie relaksacji namagnesowania oraz narzędzia przydatne do charakteryzacji własności fizycznych i jakości aplikacyjnej cienkich warstw ferromagnetycznych stosowanych w elementach elektroniki spinowej”. Dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan podkreśliła, że za największe osiągnięcie Kandydata uważa aplikacyjność otrzymanych wyników oraz współpracę z niemiecką firmą Singulus Technology AG, która zaowocowała wspólną publikacją H12. Dorobek Kandydata oceniła na wystarczający (42 publikacje i 2 rozdziały w książce), jednak zwróciła uwagę, że Kandydat opublikował większość swoich prac w czasopiśmie, które mają niezbyt duży tzw. *impact factor*, IF. Otrzymane przez Autora wyniki z dziedziny magnetyzmu i spintroniki uznała za bardzo aktualne i stwierdziła, że można je było opisać w czasopiśmie o IF pomiędzy 4 a 15, zwłaszcza ze względu

na współpracę z firmą czy też przeróżne współpracy zagraniczne Kandydata. Podniosłoby to liczbę cytowań Kandydata i indeks Hirscha. Zwróciła też uwagę na udział Kandydata w grantach i otrzymane przez Niego nagrody Rektora AGH. Podsumowując, dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan stwierdziła, że nie ma zastrzeżeń do osiągnięcia habilitacyjnego i uznała je za wystarczające.

Następnie przewodniczący poprosił dr. hab. inż. Bartłomieja Spisaka o przedstawienie opinii o dorobku dr. Macieja Czapkiewicza.

Dr hab. inż. Bartłomiej Spisak stwierdził, że szczegółowo zapoznał się z dorobkiem dr. M. Czapkiewicza i podkreślił, że przeczytał praktycznie każdą pracę i zauważył w dorobku charakterystyczną ścieżkę postępowania: od zainteresowania się problemem - do zastosowań. Podkreślił, że jako osoba zajmująca się teorią, był pod wrażeniem, że dr M. Czapkiewicz po zainteresowaniu się tematem sukcesywnie rozwijał badania. Przeprowadzał eksperymenty, interpretował wyniki badań, ulepszał metody eksperymentalne, a w końcu stworzył specjalistyczne oprogramowanie. Ponadto za szczególnie ważne osiągnięcie dr hab. inż. Bartłomiej Spisak uważa zaproponowanie przez dr. M. Czapkiewicza modelu w oparciu o własne doświadczenie, mimo korzystania po drodze z różnych publikacji. Podkreślił, że to intuicja dr. M. Czapkiewicza doprowadziła go do skonstruowania takiego modelu fenomenologicznego. Dr hab. inż. Bartłomiej Spisak zgodził się z dr hab. Magdaleną Parlińską-Wojtan, że istotna była współpraca z firmą przemysłową i wykorzystanie wyników badań. Jeśli chodzi o proces publikowania przez dr. M. Czapkiewicza, to nawiązując do słów dr hab. Magdaleny Parlińskiej-Wojtan, dr hab. Spisak powiedział, że ma mieszane uczucia. Stwierdził przede wszystkim, że ma duże zastrzeżenia co do przygotowanego autoreferatu. Na bazie tego, co jest napisane w autoreferacie i tego, co jest zawarte w publikacjach, odniósł wrażenie, że zespół profesora Stobieckiego starał się dość szybko publikować wyniki. Stwierdził, że powodem tego, że publikacje te nie są zamieszczone w czasopismach o wysokim IF, może być to, iż chodziło o niezwłoczne opublikowanie wyników, bycie pierwszym w danej dziedzinie, czy też ewentualnie o sprawy patentowe. Podkreślił, że nie znalazł słabych punktów w autoreferacie ani w całym dorobku dr. M. Czapkiewicza, które budziłyby wątpliwości. Dodał też, że dobór publikacji przedstawionych jako osiągnięcie jest dość dobry. Dr hab. Spisak stwierdził, że zdaje sobie też sprawę z trudności związanych z przypisaniem procentowych udziałów współautorów w powstanie poszczególnych prac, co wynika ze specyfiki pracy w dużym zespole. Nie zauważył natomiast, żeby w którejś z prac sumaryczny procent udziałów poszczególnych współautorów przewyższał 100. Podsumowując, dr hab. inż. Bartłomiej Spisak podkreślił, że dr. M. Czapkiewicz jest dosyć wszechstronny, bo wykonywał zarówno badania eksperymentalne, prowadził symulacje, jak również pewnie obliczenia teoretyczne. To wszystko sprawia, że dr. M. Czapkiewicz wie, co robi.

Następnie Przewodniczący Komisji poprosił dr hab. Marię Tekielak o przedstawienie opinii o osiągnięciu habilitacyjnym dr. M. Czapkiewicza.

Dr hab. Maria Tekielak zgodziła się z opiniami recenzentów na temat dorobku dr. M. Czapkiewicza i stwierdziła, że podpisuje się pod nimi. Ponadto dodała, że przedstawiony cykl publikacji jest bardzo spójny i przemyślany, co widać szczególnie, patrząc na spektrum różnych technik wykorzystanych przez dr. M. Czapkiewicza podczas badań. Dr hab. Maria Tekielak stwierdziła, że wyróżnić można po pierwsze badania globalne, w których informacja uzyskiwana jest z całej objętości próbki, a po drugie metody lokalne, głównie magnetoptyczne, gdzie obszar uzyskiwanej informacji jest zawężony. Na przykład metody magnetoptyczne mają to do siebie, że ich penetracja w głąb próbki jest ograniczona, co sprawia, w przypadku struktur wielowarstwowych o znacznej grubości istotną informację uzyskuje się o warstwach leżących przy powierzchni próbki. W związku z tym podjęcie badań dwiema grupami technik daje bardzo zwarte wyobrażenie i spójny obraz efektów w takich próbkach. Następnie dr hab. Maria Tekielak zwróciła uwagę, że w

dziedzinie wizualizacji struktury domenowej metodami magnetoptycznymi Autor posunął się dużo dalej niż większość znanych z literatury prac, w których struktura domenowa jest jedynie ilustracją tego, co się dzieje. Autor dokonał analiz ilościowych, co nie jest sprawą trywialną, ponieważ musiał wykazać się wiedzą i umiejętnością zastosowania technik cyfrowego przetwarzania obrazów, a także - co jest jeszcze istotniejsze - posiadać umiejętność posługiwania się specjalistycznym oprogramowaniem. Dr hab. Maria Tekielak podkreśliła, że wyniki uzyskane przez Autora, zwłaszcza obliczenia prędkości ścian domenowych, są imponujące i wnoszą istotny wkład w jego prace. Trzecim ważnym, rzadko spotykanym elementem, na który dr hab. Maria Tekielak zwróciła uwagę, było to, dr M. Czapkiewicz oraz grupa współpracująca pokusili się o wytworzenie dosyć modnych próbek klinowych, w których jedna z warstw ma kształt klina, czyli pojawia się gradient jej grubości. Z jednej strony ogranicza to sferę możliwych do zastosowania technik badawczych do metod lokalnych, ale z drugiej strony stwarza wielki potencjał badawczy, gdyż w jednym procesie technologicznym, w tych samych warunkach wytwarzane jest jakby spektrum różnych próbek. Badania takich próbek dały bardzo pozytywne rezultaty. Dr hab. Maria Tekielak stwierdziła, że jest pod wrażeniem całego spektrum działań dr. M. Czapkiewicza, zwłaszcza takich działań, które są bardzo niestandardowe i wymagają bardzo zawężonych umiejętności, i dlatego uważa, że działalność dr. M. Czapkiewicza dała efekt pracy bardzo przemyślanej, spójnej i uważa, że "egzamin" w formie cyklu publikacji został zdany bardzo pozytywnie. Podsumowując, dr hab. Maria Tekielak podkreśliła, że jest zdecydowanie za tym, żeby uznać przedstawione osiągnięcie za zasługujące na nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Następnie Przewodniczący poprosił o zabranie głosu prof. dr hab. inż. Marka Przybylskiego.

Prof. dr hab. inż. Marek Przybylski stwierdził, że nie będzie powtarzał wszystkich pozytywów, które członkowie Komisji wygłosili na temat pracy dr. M. Czapkiewicza, następnie dodał, że docenia zarówno część eksperymentalną, jak i dociekliwość dr. M. Czapkiewicza, sam model przestrzennej dyspersji energii, wyjaśnienie anomalii w kształcie pętli histerezy oraz techniki, które stosował. Prof. Przybylski zgodził się z dr. hab. Spisakiem, że autoreferat nie jest dobrze napisany, ale podkreślił, że autoreferat zgodnie z przepisami nie jest przedmiotem oceny. Następnie dodał, że dr M. Czapkiewicz nie wykorzystał szansy, żeby w autoreferacie pokazać, na czym polega znaczenie jego osiągnięcia. Prof. Przybylski zauważył też, że przedstawione prace dotyczą zachowania namagnesowania w układach wielowarstwowych, ale w dwóch typach próbek, bo albo to są układy wielowarstwowe, albo to są elektrody, mówiąc językiem elektroników, w magnetycznych złączach tunelowych. Ponadto stwierdził, że szkoda, że dr M. Czapkiewicz nie przedstawił rozprawy habilitacyjnej już w 2011 r., a przedstawia ją dopiero w roku 2020. W uzasadnieniu dodał, że po odjęciu pierwszej publikacji z 2004 roku i dwóch ostatnich z lat 2015 i 2017, zostaje cykl dziewięciu spójnych tematycznie i powstałych w stosunkowo krótkim okresie publikacji z lat 2006 – 2010, który przy dzisiejszych standardach, spełniałby z nawiązką wymogi stawiane habilitacjom. Prof. Marek Przybylski zauważył, żeby spoglądając na habilitantów, brać pod uwagę nie tylko ich dorobek publikacyjny, ale też ich doświadczenie, ponieważ ktoś, kto uzyskuje habilitację, za chwilę zostanie profesorem, stworzy własny zespół, będzie miał doktorantów, będzie samodzielnie decydował o prowadzonej tematyce badawczej. Następnie stwierdził, że istotne jest, żeby habilitant był choć raz zaproszony na konferencję, najlepiej, międzynarodową, albo chociaż krajową z referatem zaproszonym. Dodał też, że w diskutowanym przypadku referatu zaproszonego tak naprawdę nie mamy, natomiast mamy referaty na konferencjach głównie o charakterze lokalnym. Jeżeli chodzi o doświadczenie międzynarodowe, to prof. dr hab. inż. Marek Przybylski stwierdził, że habilitant odbył tylko krótkie staże jedno- lub dwutygodniowe, natomiast nie zauważył w dokumentacji dłuższego stażu międzynarodowego. Podsumowując, podkreślił, że jeżeli chodzi o stronę merytoryczną, a w szczególności dziewięć lub łącznie dwanaście publikacji, to nie ma zastrzeżeń i uważa, że warunki stawiane rozprawom habilitacyjnym są spełnione.

Następnie przewodniczący udzielił głosu dr. hab. inż. Przemysławowi Gawrońskiemu.

Dr hab. inż. Przemysław Gawroński stwierdził, że w zasadzie wszystko zostało już powiedziane, podkreślił, że osiągnięcie habilitacyjne jest spójne i przemyślane, a model PDE jest ciekawy. Następnie zaakcentował wagę współpracy z firmą Singulus Technology AG, która zaowocowała ciekawą publikacją. A w końcu zwrócił uwagę na wszechstronność habilitanta, który nie tylko stosował różnorodne techniki eksperymentalne, ale zajmował się też pewnymi formami modelowania. Podsumowując, zadeklarował swoje poparcie dla nadania stopnia doktora habilitowanego.

Następnie głos zabrał Przewodniczący Komisji **prof. dr hab. Andrzej Szewczyk**, który stwierdził, że zgadza się ze wszystkimi pozytywnymi opiniami, i jednocześnie wypowiedział się w obronie Kandydata wobec zawartej w recenzji dr hab. Magdaleny Parlińskiej-Wojtan krytycznej uwagi, że prace kandydata były publikowane w czasopismach o niezbyt dużym IF. Podkreślił, że czasopisma takie jak Physical Review B i Applied Physics Letters cieszą się bardzo dużym uznaniem w środowisku fizyków, nawet jeżeli mają niższy IF niż np. Scientific Reports. Dodał, że opublikowanie pracy w PRB czy APL jest uważane za duże osiągnięcie, niezależnie od IF tych czasopism. Następnie prof. Szewczyk wyraził krytyczną uwagę dotyczącą prac H7 i H8, stwierdzając, że są one bardzo podobne do siebie i w znacznym stopniu się przekrywają, chociaż akcentują odmienne aspekty, co odzwierciedla też inna kolejność współautorów. Obie prace zostały opublikowane prawie równolegle, przy czym w pracy H8, w której dr M. Czapkiewicz jest pierwszym autorem i szacuje swój wkład w jej powstanie na 75%, powtórzono wiele rysunków i opisów z pracy H7. Prof. Szewczyk uznał włączenie obu tych publikacji do cyklu habilitacyjnego za niezbyt zżeczne posunięcie.

Następnie Przewodniczący Komisji zapytał, czy któryś z Członków Komisji chciałby coś dodać w kwestii osiągnięcia habilitacyjnego.

Głos zabrał **dr hab. inż. Bartłomiej Spisak**. Na wstępie zgodził się z prof. Szewczykiem, że istnieje podobieństwo pomiędzy pracami H7 i H8, a następnie wyraził zdziwienie, że wszystkie prace są dość krótkie. Podkreślił, że w recenzji starał się zamieścić informację o liczbie stron danej publikacji, ponieważ zdziwiło go, że prace liczą przeważnie od 4 do 6 stron. Dodał, że nie zna specyfiki prac eksperymentalnych, ale miał poczucie, że publikacje tych prac odbywały się na zasadzie: mamy wynik, opublikujmy to, im szybciej, tym lepiej, bo inni mogą zrobić to samo. Wspomniał też, że np. prace Bednorza i Millera, były opublikowane w czasopiśmie o niskim IF, ale chodziło o to, że uzyskali oni wyniki, które były bardzo ważne i chcieli mieć pewność, że będą mieli do nich pierwszeństwo. Ponadto podkreślił, że nie wie, jaka jest specyfika prac w magnetyzmie, ale odniósł wrażenie, że tutaj chodziło o to, żeby mając wynik, opublikować go. Następnie stwierdził, że może się to przekładać na wykaz czasopism, w których prace są publikowane oraz ich długość. Nadmienił też, że potraktował autoreferat jako przewodnik po pracach, ale dodał, że w gruncie rzeczy autoreferat do niczego go nie doprowadził. Dopiero połączenie autoreferatu i publikacji sprawiło, że poznał ideę cyklu habilitacyjnego.

Głos zabrał **prof. dr hab. inż. Marek Przybylski**, który stwierdził, że jeżeli chodzi o długość publikacji, to w dzisiejszych czasach, takie publikacje się pisze. Dodał też, że polemizowałby z argumentem szybkiego publikowania wyników, bo z tym argumentem gotów byłby się zgodzić, gdyby to było widoczne w liczbie cytowań, a nie do końca tak jest. Stwierdził, że od opublikowania niektórych prac minęło 12-13 lat, a liczba ich cytowań jest rzędu 3. Następnie prof. Przybylski wypowiedział dygresję, że w dzisiejszych czasach najważniejsze jest, żeby mieć dużo publikacji i żeby były one w dobrych czasopismach. Dodał, że to się zmienia i aktualnie uczestniczy w projekcie, w którym nie pytają o punkty czy impact factor czasopism, a głównym wskaźnikiem jest liczba cytowań danej publikacji. Stwierdził: "W tym projekcie nie mamy się pochwalić ile mamy

publikacji za 100 punktów, czy za 140, ale mamy się pochwalić publikacjami, dla których liczba cytowań mieści się w 10 procentach najlepiej cytowanych prac na świecie".

Więcej głosów nie było, wobec czego Przewodniczący Komisji zaproponował, żeby przejść do spojrzenia na całkowity dorobek dydaktyczny i naukowy habilitanta i przekazał głos dr hab. Magdalenie Parlińskiej-Wojtan.

Dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan zwróciła uwagę na otrzymane przez habilitanta nagrody Rektora AGH, udział w grantach, wyróżnienie jednej z prac na konferencji oraz nagrodę za pracę doktorską. Podkreśliła też bardzo bogaty dorobek dydaktyczny. Podsumowała, stwierdzając, że do dorobku dydaktycznego nie ma żadnych zastrzeżeń.

Następnie Przewodniczący Komisji przekazał głos dr. hab. inż. Bartłomiejowi Spisakowi.

Dr hab. inż. Bartłomiej Spisak zgodził się z pozytywną opinią dr hab. Magdaleny Parlińskiej-Wojtan na temat dorobku habilitanta. Podkreślił, że dr M. Czapkiewicz był jednym z inicjatorów opracowania nowego laboratorium fizycznego i wykonał gigantyczną pracę, biorąc udział w przygotowaniu konspektów laboratoryjnych. W ocenie dr. hab. Spisaka habilitant zasłużył sobie na szacunek, ponieważ będąc pracownikiem Wydziału Informatyki, Elektroniki i Telekomunikacji, poświęcał czas na tworzenie laboratorium fizycznego. Docenił też jego rolę jako opiekuna naukowego w Diamentowym grantie dr. M. Frankowskiego i prowadzenie doktorantów z wymiany. Następnie stwierdził, że powyższe fakty wskazują, że dr M. Czapkiewicz postrzegany jest jako specjalista, który wie, co robi.

Następnie Przewodniczący Komisji przekazał głos dr hab. Marii Tekielak.

Dr hab. Maria Tekielak zwróciła uwagę na szeroką działalność naukową habilitanta, który uczestniczył w 9 projektach badawczych, przy czym w dwóch był głównym wykonawcą. Wspomniała o projektach krajowych (NCN, KBN), 3-letnim projekcie Spinlab i projektach międzynarodowych. Podkreśliła udział habilitanta w konferencjach i sympozjach, na których zaprezentował 12 referatów ustnych i pięć prezentacji plakatowych. Zwróciła również uwagę na wszechstronność i duże zaangażowanie w pracę dydaktyczną habilitanta, który prowadził głównie zajęcia laboratoryjne, ale również wykład w języku angielskim oraz ćwiczenia rachunkowe. Podkreśliła jego uczestnictwo w kursie języka angielskiego i szkoleniach podnoszących kwalifikacje. Dodała też, że duże wrażenie robi opracowanie przez habilitanta instrukcji, konspektów do ćwiczeń laboratoryjnych, jak i samo tworzenie nowych stanowisk laboratoryjnych. Na końcu dr hab. Maria Tekielak zadeklarowała, że uznaje te osiągnięcia za znaczne, co potwierdzają też liczne nagrody, jakie uzyskał dr M. Czapkiewicz.

Następnie Przewodniczący komisji udzielił głosu dr. hab. inż. Przemysławowi Gawrońskiemu.

Dr hab. inż. Przemysław Gawroński zwrócił uwagę na dosyć szeroką współpracę badawczą habilitanta zarówno krajową, jak i międzynarodową. Co prawda staże międzynarodowe były krótkie, ale było ich stosunkowo dużo i do różnych ośrodków. Docenił też rolę habilitanta jako opiekuna naukowego w Diamentowym grantie dr. M. Frankowskiego, jak również uczestnictwo w grantach krajowych i międzynarodowych. Podsumował, że należy uznać osiągnięcia Kandydata za wystarczające.

Następnie głos zabrał Przewodniczący Komisji, **prof. dr hab. Andrzej Szewczyk**, który stwierdził, że z jego punktu widzenia, jako pracownika PAN, dorobek dydaktyczny habilitanta jest imponujący. Za szczególnie wartościowe uznał opracowanie skryptów i rozdziałów w książkach. Podkreślił, że wykładowcami na uczelniach są przeważnie samodzielni pracownicy naukowcy, zatem prowadzenie

wykładu przed habilitacją należy uznać za istotne osiągnięcie. Dodał, że staże zagraniczne Habilitanta nie są zbyt imponujące, natomiast za bardzo wartościowe należy uznać prowadzenie prac inżynierskich oraz magisterskich. Podsumowując, prof. Szewczyk stwierdził, że pomimo iż w dorobku dr. M. Czapkiewicza brakuje samodzielnego kierowania projektem badawczym, to nie umniejsza to jego bardzo wysokiej oceny dorobku dydaktycznego i organizacyjnego Habilitanta.

Następnie głos zabrał **prof. dr hab. inż. Marek Przybylski**, który na wstępie zgodził się z przedmówcami co do oceny dorobku habilitanta i dodał, że jeśli oceniać ogólny dorobek publikacyjny, to składa się na niego łącznie 55 publikacji, co przy dzisiejszych standardach jest absolutnie wystarczające. Niepokojący natomiast jest według prof. Przybylskiego spadek formy habilitanta po roku 2015, skutkujący mniejszą liczbą nowych publikacji. Dodał, że nie ma żadnych uwag do dorobku dydaktycznego, natomiast w przypadku konferencji przydałby się jakiś referat zaproszony. Podkreślił, że brak kierownictwa grantem, może być zrekompensowany przez duży wkład, jaki dr M. Czapkiewicz wnosi w pracę badawczą zespołu prof. Stobieckiego, co jednocześnie może skutkować małą działalnością organizacyjną.

Następnie w dyskusji głos zabrał **dr hab. inż. Bartłomiej Spisak**, który stwierdził, że w poprzedniej wypowiedzi nie odniósł się od wyjazdów zagranicznych tylko do dydaktyki. Zauważył, że z pobieżnych rachunków wynika, że habilitant odbył 11 tygodni staży zagranicznych, więc spędził dwa-trzy miesiące poza macierzystą uczelnią, a to z punktu widzenia osoby zajmującej się teorią nie jest tak mało.

W odpowiedzi **prof. dr hab. Andrzej Szewczyk** zwrócił uwagę, że istotnie eksperymentatorzy, zwłaszcza ci, którzy posługują się niedostępnymi w kraju instrumentami, jak na przykład było to jeszcze do niedawna z osobami prowadzącymi badania synchrotronowe, muszą pracować za granicą i mogą wykazać w swym dorobku odbycie dłuższych staży zagranicznych.

Następnie **dr hab. inż. Bartłomiej Spisak** stwierdził, że jeżeli chodzi o dorobek, to nie ma żadnych zastrzeżeń.

Więcej głosów nie było, w związku z czym Przewodniczący Komisji poinformował uczestników posiedzenia, że głosowanie nad uchwałą w sprawie wniosku o nadanie Kandydatowi stopnia doktora habilitowanego odbędzie się w trybie jawnym, gdyż dr M. Czapkiewicz nie wystąpił z wnioskiem przeprowadzenia tajnego głosowania. Stwierdził też, że w posiedzeniu bierze udział 6 (sześć) osób, w tym Przewodniczący i Sekretarz, co oznacza, że spełnione są warunki wymienione w § 14 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r., gwarantujące ważność podjętej uchwały. Następnie Przewodniczący zarządził głosowanie nad uchwałą w sprawie wystąpienia do Rady Dyscypliny Nauki Fizyczne Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie z wnioskiem o nadanie dr. Maciejowi Czapkiewiczowi stopnia **doktora habilitowanego** w dziedzinie **Nauk Ścisłych i Przyrodniczych**, w dyscyplinie: **Nauki Fizyczne**.

W głosowaniu wzięło udział 6 członków Komisji. Oddano:

- 6 głosów popierających nadanie stopnia doktora habilitowanego,**
- 0 głosów sprzeciwiających się nadaniu stopnia doktora habilitowanego,**
- 0 głosów wstrzymujących się.**

Tym samym Komisja przyjęła uchwałę rekomendującą Radzie Dyscypliny Nauki Fizyczne Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie nadanie dr. Maciejowi Czapkiewiczowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie Nauk Ścisłych i Przyrodniczych, w dyscyplinie: Nauki Fizyczne.

Pełny tekst podjętej uchwały wraz z uzasadnieniem, podpisany przez wszystkich członków Komisji, jest załączony do niniejszego protokołu.

Protokół sporządził Sekretarz Komisji, dr hab. inż. Przemysław Gawroński.

Podpisy Członków Komisji:

prof. dr hab. Andrzej Szewczyk
(Przewodniczący Komisji)

prof. dr hab. Henryk Puskarski
(Recenzent)

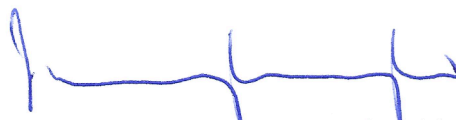
dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan
(Recenzent)

dr hab. inż. Bartłomiej Spisak
(Recenzent)

dr hab. Maria Tekielak
(Członek Komisji)

prof. dr hab. inż. Marek Przybylski
(Członek Komisji)

dr hab. inż. Przemysław Gawroński
(Sekretarz Komisji)

**Protokół obrad Komisji Habilitacyjnej
powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów
do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Macieja Czapkiewicza,
które odbyły się w dniu 5 maja 2020r.**

Komisja habilitacyjna została powołana dnia 7 listopada 2019 r. przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów w następującym składzie:

1. Przewodniczący Komisji – prof. dr hab. Andrzej Szewczyk, Instytut Fizyki Polskiej Akademii Nauk, Warszawa
2. Sekretarz Komisji – dr hab. inż. Przemysław Gawroński, Akademia Górniczo-Hutnicza im. S. Staszica w Krakowie,
3. Recenzent – prof. dr hab. Henryk Puzkarski, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu,
4. Recenzent – dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan, Instytut Fizyki Jądrowej Polskiej Akademii Nauk w Krakowie,
5. Recenzent – dr hab. inż. Bartłomiej Spisak, Akademia Górniczo-Hutnicza im. S. Staszica w Krakowie,
6. Członek Komisji – dr hab. Maria Tekielak, Uniwersytet w Białymstoku,
7. Członek Komisji – prof. dr hab. inż. Marek Przybylski, Akademia Górniczo-Hutnicza im. S. Staszica w Krakowie.

Posiedzenie Komisji odbyło się w dniu 5 maja 2020 r. o godzinie 10:30, w formie wideokonferencji zorganizowanej przy pomocy aplikacji internetowej do współpracy zespołowej Microsoft Teams. Ze względów zdrowotnych z udziału w posiedzeniu Komisji zrezygnował prof. dr hab. Henryk Puzkarski.

Po otwarciu posiedzenia Przewodniczący Komisji **prof. dr hab. Andrzej Szewczyk** poinformował, że podstawą przewodu habilitacyjnego dr. Macieja Czapkiewicza jest osiągnięcie naukowe pt.: *Model dyspersji barier energetycznych aktywowanego termicznie procesu przełączania magnetyzacji w układach cienkich warstw z magnetyczną anizotropią prostopadłą*, przedstawione w cyklu dwunastu publikacji. Przed posiedzeniem Komisji wszyscy członkowie mieli możliwość zapoznania się z dokumentacją wniosku oraz recenzjami. Wszystkie trzy recenzje są pozytywne. Ze względu na nieobecność prof. Henryka Puzkarskiego Przewodniczący Komisji odczytał Jego recenzję, a następnie zaproponował, by każdy z członków Komisji wyraził opinię na temat osiągnięcia habilitacyjnego dr. M. Czapkiewicza.

Dyskusję rozpoczęła **dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan**, która przytoczyła następujący fragment swojej recenzji: „Głównym celem naukowym, który Habilitant sobie wyznaczył, było wyjaśnienie zjawisk towarzyszących przełączaniu magnetyzacji w cienkowarstwowych układach z anizotropią prostopadłą. Ponadto, Kandydat chciał zoptymalizować efekt podmagnesowania warstwy ferromagnetyka przez antyferromagnetyk w wyżej wymienionych układach. Dr Czapkiewicz stworzył też model wyjaśniający przebieg procesu aktywowanej termicznie relaksacji namagnesowania oraz narzędzia przydatne do charakteryzacji własności fizycznych i jakości aplikacyjnej cienkich warstw ferromagnetycznych stosowanych w elementach elektroniki spinowej”. Dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan podkreśliła, że za największe osiągnięcie Kandydata uważa aplikacyjność otrzymanych wyników oraz współpracę z niemiecką firmą Singulus Technology AG, która zaowocowała wspólną publikacją H12. Dorobek Kandydata oceniła na wystarczający (42 publikacje i 2 rozdziały w książce), jednak zwróciła uwagę, że Kandydat opublikował większość swoich prac w czasopiśmie, które mają niezbyt duży tzw. *impact factor*, IF. Otrzymane przez Autora wyniki z dziedziny magnetyzmu i spintroniki uznała za bardzo aktualne i stwierdziła, że można je było opisać w czasopiśmie o IF pomiędzy 4 a 15, zwłaszcza ze względu

na współpracę z firmą czy też przeróżne współpracy zagraniczne Kandydata. Podniosłoby to liczbę cytowań Kandydata i indeks Hirscha. Zwróciła też uwagę na udział Kandydata w grantach i otrzymane przez Niego nagrody Rektora AGH. Podsumowując, dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan stwierdziła, że nie ma zastrzeżeń do osiągnięcia habilitacyjnego i uznała je za wystarczające.

Następnie przewodniczący poprosił dr. hab. inż. Bartłomieja Spisaka o przedstawienie opinii o dorobku dr. Macieja Czapkiewicza.

Dr hab. inż. Bartłomiej Spisak stwierdził, że szczegółowo zapoznał się z dorobkiem dr. M. Czapkiewicza i podkreślił, że przeczytał praktycznie każdą pracę i zauważył w dorobku charakterystyczną ścieżkę postępowania: od zainteresowania się problemem - do zastosowań. Podkreślił, że jako osoba zajmująca się teorią, był pod wrażeniem, że dr M. Czapkiewicz po zainteresowaniu się tematem sukcesywnie rozwijał badania. Przeprowadzał eksperymenty, interpretował wyniki badań, ulepszał metody eksperymentalne, a w końcu stworzył specjalistyczne oprogramowanie. Ponadto za szczególnie ważne osiągnięcie dr hab. inż. Bartłomiej Spisak uważa zaproponowanie przez dr. M. Czapkiewicza modelu w oparciu o własne doświadczenie, mimo korzystania po drodze z różnych publikacji. Podkreślił, że to intuicja dr. M. Czapkiewicza doprowadziła go do skonstruowania takiego modelu fenomenologicznego. Dr hab. inż. Bartłomiej Spisak zgodził się z dr hab. Magdaleną Parlińską-Wojtan, że istotna była współpraca z firmą przemysłową i wykorzystanie wyników badań. Jeśli chodzi o proces publikowania przez dr. M. Czapkiewicza, to nawiązując do słów dr hab. Magdaleny Parlińskiej-Wojtan, dr hab. Spisak powiedział, że ma mieszane uczucia. Stwierdził przede wszystkim, że ma duże zastrzeżenia co do przygotowanego autoreferatu. Na bazie tego, co jest napisane w autoreferacie i tego, co jest zawarte w publikacjach, odniósł wrażenie, że zespół profesora Stobieckiego starał się dość szybko publikować wyniki. Stwierdził, że powodem tego, że publikacje te nie są zamieszczone w czasopismach o wysokim IF, może być to, iż chodziło o niezwłoczne opublikowanie wyników, bycie pierwszym w danej dziedzinie, czy też ewentualnie o sprawy patentowe. Podkreślił, że nie znalazł słabych punktów w autoreferacie ani w całym dorobku dr. M. Czapkiewicza, które budziłyby wątpliwości. Dodał też, że dobór publikacji przedstawionych jako osiągnięcie jest dość dobry. Dr hab. Spisak stwierdził, że zdaje sobie też sprawę z trudności związanych z przypisaniem procentowych udziałów współautorów w powstanie poszczególnych prac, co wynika ze specyfiki pracy w dużym zespole. Nie zauważył natomiast, żeby w którejś z prac sumaryczny procent udziałów poszczególnych współautorów przewyższał 100. Podsumowując, dr hab. inż. Bartłomiej Spisak podkreślił, że dr. M. Czapkiewicz jest dosyć wszechstronny, bo wykonywał zarówno badania eksperymentalne, prowadził symulacje, jak również pewnie obliczenia teoretyczne. To wszystko sprawia, że dr. M. Czapkiewicz wie, co robi.

Następnie Przewodniczący Komisji poprosił dr. hab. Marię Tekielak o przedstawienie opinii o osiągnięciu habilitacyjnym dr. M. Czapkiewicza.

Dr hab. Maria Tekielak zgodziła się z opiniami recenzentów na temat dorobku dr. M. Czapkiewicza i stwierdziła, że podpisuje się pod nimi. Ponadto dodała, że przedstawiony cykl publikacji jest bardzo spójny i przemyślany, co widać szczególnie, patrząc na spektrum różnych technik wykorzystanych przez dr. M. Czapkiewicza podczas badań. Dr hab. Maria Tekielak stwierdziła, że wyróżnić można po pierwsze badania globalne, w których informacja uzyskiwana jest z całej objętości próbki, a po drugie metody lokalne, głównie magnetoptyczne, gdzie obszar uzyskiwanej informacji jest zawężony. Na przykład metody magnetoptyczne mają to do siebie, że ich penetracja w głąb próbki jest ograniczona, co sprawia, w przypadku struktur wielowarstwowych o znacznej grubości istotną informację uzyskuje się o warstwach leżących przy powierzchni próbki. W związku z tym podjęcie badań dwiema grupami technik daje bardzo zwarte wyobrażenie i spójny obraz efektów w takich próbkach. Następnie dr hab. Maria Tekielak zwróciła uwagę, że w

dziedzinie wizualizacji struktury domenowej metodami magnetoptycznymi Autor posunął się dużo dalej niż większość znanych z literatury prac, w których struktura domenowa jest jedynie ilustracją tego, co się dzieje. Autor dokonał analiz ilościowych, co nie jest sprawą trywialną, ponieważ musiał wykazać się wiedzą i umiejętnością zastosowania technik cyfrowego przetwarzania obrazów, a także - co jest jeszcze istotniejsze - posiadać umiejętność posługiwania się specjalistycznym oprogramowaniem. Dr hab. Maria Tekielak podkreśliła, że wyniki uzyskane przez Autora, zwłaszcza obliczenia prędkości ścian domenowych, są imponujące i wnoszą istotny wkład w jego prace. Trzecim ważnym, rzadko spotykanym elementem, na który dr hab. Maria Tekielak zwróciła uwagę, było to, dr M. Czapkiewicz oraz grupa współpracująca pokusili się o wytworzenie dosyć modnych próbek klinowych, w których jedna z warstw ma kształt klina, czyli pojawia się gradient jej grubości. Z jednej strony ogranicza to sferę możliwych do zastosowania technik badawczych do metod lokalnych, ale z drugiej strony stwarza wielki potencjał badawczy, gdyż w jednym procesie technologicznym, w tych samych warunkach wytwarzane jest jakby spektrum różnych próbek. Badania takich próbek dały bardzo pozytywne rezultaty. Dr hab. Maria Tekielak stwierdziła, że jest pod wrażeniem całego spektrum działań dr. M. Czapkiewicza, zwłaszcza takich działań, które są bardzo niestandardowe i wymagają bardzo zawężonych umiejętności, i dlatego uważa, że działalność dr. M. Czapkiewicza dała efekt pracy bardzo przemyślanej, spójnej i uważa, że "egzamin" w formie cyklu publikacji został zdany bardzo pozytywnie. Podsumowując, dr hab. Maria Tekielak podkreśliła, że jest zdecydowanie za tym, żeby uznać przedstawione osiągnięcie za zasługujące na nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Następnie Przewodniczący poprosił o zabranie głosu prof. dr hab. inż. Marka Przybylskiego.

Prof. dr hab. inż. Marek Przybylski stwierdził, że nie będzie powtarzał wszystkich pozytywów, które członkowie Komisji wygłosili na temat pracy dr. M. Czapkiewicza, następnie dodał, że docenia zarówno część eksperymentalną, jak i dociekliwość dr. M. Czapkiewicza, sam model przestrzennej dyspersji energii, wyjaśnienie anomalii w kształcie pętli histerezy oraz techniki, które stosował. Prof. Przybylski zgodził się z dr. hab. Spisakiem, że autoreferat nie jest dobrze napisany, ale podkreślił, że autoreferat zgodnie z przepisami nie jest przedmiotem oceny. Następnie dodał, że dr M. Czapkiewicz nie wykorzystał szansy, żeby w autoreferacie pokazać, na czym polega znaczenie jego osiągnięcia. Prof. Przybylski zauważył też, że przedstawione prace dotyczą zachowania namagnesowania w układach wielowarstwowych, ale w dwóch typach próbek, bo albo to są układy wielowarstwowe, albo to są elektrody, mówiąc językiem elektroników, w magnetycznych złączach tunelowych. Ponadto stwierdził, że szkoda, że dr M. Czapkiewicz nie przedstawił rozprawy habilitacyjnej już w 2011 r., a przedstawia ją dopiero w roku 2020. W uzasadnieniu dodał, że po odjęciu pierwszej publikacji z 2004 roku i dwóch ostatnich z lat 2015 i 2017, zostaje cykl dziewięciu spójnych tematycznie i powstałych w stosunkowo krótkim okresie publikacji z lat 2006 – 2010, który przy dzisiejszych standardach, spełniałby z nawiązką wymogi stawiane habilitacjom. Prof. Marek Przybylski zauważył, żeby spoglądając na habilitantów, brać pod uwagę nie tylko ich dorobek publikacyjny, ale też ich doświadczenie, ponieważ ktoś, kto uzyskuje habilitację, za chwilę zostanie profesorem, stworzy własny zespół, będzie miał doktorantów, będzie samodzielnie decydował o prowadzonej tematyce badawczej. Następnie stwierdził, że istotne jest, żeby habilitant był choć raz zaproszony na konferencję, najlepiej, międzynarodową, albo chociaż krajową z referatem zaproszonym. Dodał też, że w diskutowanym przypadku referatu zaproszonego tak naprawdę nie mamy, natomiast mamy referaty na konferencjach głównie o charakterze lokalnym. Jeżeli chodzi o doświadczenie międzynarodowe, to prof. dr hab. inż. Marek Przybylski stwierdził, że habilitant odbył tylko krótkie staże jedno- lub dwutygodniowe, natomiast nie zauważył w dokumentacji dłuższego stażu międzynarodowego. Podsumowując, podkreślił, że jeżeli chodzi o stronę merytoryczną, a w szczególności dziewięć lub łącznie dwanaście publikacji, to nie ma zastrzeżeń i uważa, że warunki stawiane rozprawom habilitacyjnym są spełnione.

Następnie przewodniczący udzielił głosu dr. hab. inż. Przemysławowi Gawrońskiemu.

Dr hab. inż. Przemysław Gawroński stwierdził, że w zasadzie wszystko zostało już powiedziane, podkreślił, że osiągnięcie habilitacyjne jest spójne i przemyślane, a model PDE jest ciekawy. Następnie zaakcentował wagę współpracy z firmą Singulus Technology AG, która zaowocowała ciekawą publikacją. A w końcu zwrócił uwagę na wszechstronność habilitanta, który nie tylko stosował różnorodne techniki eksperymentalne, ale zajmował się też pewnymi formami modelowania. Podsumowując, zadeklarował swoje poparcie dla nadania stopnia doktora habilitowanego.

Następnie głos zabrał Przewodniczący Komisji **prof. dr hab. Andrzej Szewczyk**, który stwierdził, że zgadza się ze wszystkimi pozytywnymi opiniami, i jednocześnie wypowiedział się w obronie Kandydata wobec zawartej w recenzji dr hab. Magdaleny Parlińskiej-Wojtan krytycznej uwagi, że prace kandydata były publikowane w czasopismach o niezbyt dużym IF. Podkreślił, że czasopisma takie jak Physical Review B i Applied Physics Letters cieszą się bardzo dużym uznaniem w środowisku fizyków, nawet jeżeli mają niższy IF niż np. Scientific Reports. Dodał, że opublikowanie pracy w PRB czy APL jest uważane za duże osiągnięcie, niezależnie od IF tych czasopism. Następnie prof. Szewczyk wyraził krytyczną uwagę dotyczącą prac H7 i H8, stwierdzając, że są one bardzo podobne do siebie i w znacznym stopniu się przekrywają, chociaż akcentują odmienne aspekty, co odzwierciedla też inna kolejność współautorów. Obie prace zostały opublikowane prawie równolegle, przy czym w pracy H8, w której dr M. Czapkiewicz jest pierwszym autorem i szacuje swój wkład w jej powstanie na 75%, powtórzono wiele rysunków i opisów z pracy H7. Prof. Szewczyk uznał włączenie obu tych publikacji do cyklu habilitacyjnego za niezbyt zżeczne posunięcie.

Następnie Przewodniczący Komisji zapytał, czy któryś z Członków Komisji chciałby coś dodać w kwestii osiągnięcia habilitacyjnego.

Głos zabrał **dr hab. inż. Bartłomiej Spisak**. Na wstępie zgodził się z prof. Szewczykiem, że istnieje podobieństwo pomiędzy pracami H7 i H8, a następnie wyraził zdziwienie, że wszystkie prace są dość krótkie. Podkreślił, że w recenzji starał się zamieścić informację o liczbie stron danej publikacji, ponieważ zdziwiło go, że prace liczą przeważnie od 4 do 6 stron. Dodał, że nie zna specyfiki prac eksperymentalnych, ale miał poczucie, że publikacje tych prac odbywały się na zasadzie: mamy wynik, opublikujmy to, im szybciej, tym lepiej, bo inni mogą zrobić to samo. Wspomniał też, że np. prace Bednorza i Millera, były opublikowane w czasopiśmie o niskim IF, ale chodziło o to, że uzyskali oni wyniki, które były bardzo ważne i chcieli mieć pewność, że będą mieli do nich pierwszeństwo. Ponadto podkreślił, że nie wie, jaka jest specyfika prac w magnetyzmie, ale odniósł wrażenie, że tutaj chodziło o to, żeby mając wynik, opublikować go. Następnie stwierdził, że może się to przekładać na wykaz czasopism, w których prace są publikowane oraz ich długość. Nadmienił też, że potraktował autoreferat jako przewodnik po pracach, ale dodał, że w gruncie rzeczy autoreferat do niczego go nie doprowadził. Dopiero połączenie autoreferatu i publikacji sprawiło, że poznał ideę cyklu habilitacyjnego.

Głos zabrał **prof. dr hab. inż. Marek Przybylski**, który stwierdził, że jeżeli chodzi o długość publikacji, to w dzisiejszych czasach, takie publikacje się pisze. Dodał też, że polemizowałby z argumentem szybkiego publikowania wyników, bo z tym argumentem gotów byłby się zgodzić, gdyby to było widoczne w liczbie cytowań, a nie do końca tak jest. Stwierdził, że od opublikowania niektórych prac minęło 12-13 lat, a liczba ich cytowań jest rzędu 3. Następnie prof. Przybylski wypowiedział dygresję, że w dzisiejszych czasach najważniejsze jest, żeby mieć dużo publikacji i żeby były one w dobrych czasopismach. Dodał, że to się zmienia i aktualnie uczestniczy w projekcie, w którym nie pytają o punkty czy impact factor czasopism, a głównym wskaźnikiem jest liczba cytowań danej publikacji. Stwierdził: "W tym projekcie nie mamy się pochwalić ile mamy

publikacji za 100 punktów, czy za 140, ale mamy się pochwalić publikacjami, dla których liczba cytowań mieści się w 10 procentach najlepiej cytowanych prac na świecie".

Więcej głosów nie było, wobec czego Przewodniczący Komisji zaproponował, żeby przejść do spojrzenia na całkowity dorobek dydaktyczny i naukowy habilitanta i przekazał głos dr hab. Magdalenie Parlińskiej-Wojtan.

Dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan zwróciła uwagę na otrzymane przez habilitanta nagrody Rektora AGH, udział w grantach, wyróżnienie jednej z prac na konferencji oraz nagrodę za pracę doktorską. Podkreśliła też bardzo bogaty dorobek dydaktyczny. Podsumowała, stwierdzając, że do dorobku dydaktycznego nie ma żadnych zastrzeżeń.

Następnie Przewodniczący Komisji przekazał głos dr. hab. inż. Bartłomiejowi Spisakowi.

Dr hab. inż. Bartłomiej Spisak zgodził się z pozytywną opinią dr hab. Magdaleny Parlińskiej-Wojtan na temat dorobku habilitanta. Podkreślił, że dr M. Czapkiewicz był jednym z inicjatorów opracowania nowego laboratorium fizycznego i wykonał gigantyczną pracę, biorąc udział w przygotowaniu konspektów laboratoryjnych. W ocenie dr. hab. Spisaka habilitant zasłużył sobie na szacunek, ponieważ będąc pracownikiem Wydziału Informatyki, Elektroniki i Telekomunikacji, poświęcał czas na tworzenie laboratorium fizycznego. Docenił też jego rolę jako opiekuna naukowego w Diamentowym grantie dr. M. Frankowskiego i prowadzenie doktorantów z wymiany. Następnie stwierdził, że powyższe fakty wskazują, że dr M. Czapkiewicz postrzegany jest jako specjalista, który wie, co robi.

Następnie Przewodniczący Komisji przekazał głos dr hab. Marii Tekielak.

Dr hab. Maria Tekielak zwróciła uwagę na szeroką działalność naukową habilitanta, który uczestniczył w 9 projektach badawczych, przy czym w dwóch był głównym wykonawcą. Wspomniała o projektach krajowych (NCN, KBN), 3-letnim projekcie Spinlab i projektach międzynarodowych. Podkreśliła udział habilitanta w konferencjach i sympozjach, na których zaprezentował 12 referatów ustnych i pięć prezentacji plakatowych. Zwróciła również uwagę na wszechstronność i duże zaangażowanie w pracę dydaktyczną habilitanta, który prowadził głównie zajęcia laboratoryjne, ale również wykład w języku angielskim oraz ćwiczenia rachunkowe. Podkreśliła jego uczestnictwo w kursie języka angielskiego i szkoleniach podnoszących kwalifikacje. Dodała też, że duże wrażenie robi opracowanie przez habilitanta instrukcji, konspektów do ćwiczeń laboratoryjnych, jak i samo tworzenie nowych stanowisk laboratoryjnych. Na końcu dr hab. Maria Tekielak zadeklarowała, że uznaje te osiągnięcia za znaczne, co potwierdzają też liczne nagrody, jakie uzyskał dr M. Czapkiewicz.

Następnie Przewodniczący komisji udzielił głosu dr. hab. inż. Przemysławowi Gawrońskiemu.

Dr hab. inż. Przemysław Gawroński zwrócił uwagę na dosyć szeroką współpracę badawczą habilitanta zarówno krajową, jak i międzynarodową. Co prawda staże międzynarodowe były krótkie, ale było ich stosunkowo dużo i do różnych ośrodków. Docenił też rolę habilitanta jako opiekuna naukowego w Diamentowym grantie dr. M. Frankowskiego, jak również uczestnictwo w grantach krajowych i międzynarodowych. Podsumował, że należy uznać osiągnięcia Kandydata za wystarczające.

Następnie głos zabrał Przewodniczący Komisji, **prof. dr hab. Andrzej Szewczyk**, który stwierdził, że z jego punktu widzenia, jako pracownika PAN, dorobek dydaktyczny habilitanta jest imponujący. Za szczególnie wartościowe uznał opracowanie skryptów i rozdziałów w książkach. Podkreślił, że wykładowcami na uczelniach są przeważnie samodzielni pracownicy naukowcy, zatem prowadzenie

wykładu przed habilitacją należy uznać za istotne osiągnięcie. Dodał, że staże zagraniczne Habilitanta nie są zbyt imponujące, natomiast za bardzo wartościowe należy uznać prowadzenie prac inżynierskich oraz magisterskich. Podsumowując, prof. Szewczyk stwierdził, że pomimo iż w dorobku dr. M. Czapkiewicza brakuje samodzielnego kierowania projektem badawczym, to nie umniejsza to jego bardzo wysokiej oceny dorobku dydaktycznego i organizacyjnego Habilitanta.

Następnie głos zabrał **prof. dr hab. inż. Marek Przybylski**, który na wstępie zgodził się z przedmówcami co do oceny dorobku habilitanta i dodał, że jeśli oceniać ogólny dorobek publikacyjny, to składa się na niego łącznie 55 publikacji, co przy dzisiejszych standardach jest absolutnie wystarczające. Niepokojący natomiast jest według prof. Przybylskiego spadek formy habilitanta po roku 2015, skutkujący mniejszą liczbą nowych publikacji. Dodał, że nie ma żadnych uwag do dorobku dydaktycznego, natomiast w przypadku konferencji przydałby się jakiś referat zaproszony. Podkreślił, że brak kierownictwa grantem, może być zrekompensowany przez duży wkład, jaki dr M. Czapkiewicz wnosi w pracę badawczą zespołu prof. Stobieckiego, co jednocześnie może skutkować małą działalnością organizacyjną.

Następnie w dyskusji głos zabrał **dr hab. inż. Bartłomiej Spisak**, który stwierdził, że w poprzedniej wypowiedzi nie odniósł się od wyjazdów zagranicznych tylko do dydaktyki. Zauważył, że z pobieżnych rachunków wynika, że habilitant odbył 11 tygodni staży zagranicznych, więc spędził dwa-trzy miesiące poza macierzystą uczelnią, a to z punktu widzenia osoby zajmującej się teorią nie jest tak mało.

W odpowiedzi **prof. dr hab. Andrzej Szewczyk** zwrócił uwagę, że istotnie eksperymentatorzy, zwłaszcza ci, którzy posługują się niedostępnymi w kraju instrumentami, jak na przykład było to jeszcze do niedawna z osobami prowadzącymi badania synchrotronowe, muszą pracować za granicą i mogą wykazać w swym dorobku odbycie dłuższych staży zagranicznych.

Następnie **dr hab. inż. Bartłomiej Spisak** stwierdził, że jeżeli chodzi o dorobek, to nie ma żadnych zastrzeżeń.

Więcej głosów nie było, w związku z czym Przewodniczący Komisji poinformował uczestników posiedzenia, że głosowanie nad uchwałą w sprawie wniosku o nadanie Kandydatowi stopnia doktora habilitowanego odbędzie się w trybie jawnym, gdyż dr M. Czapkiewicz nie wystąpił z wnioskiem przeprowadzenia tajnego głosowania. Stwierdził też, że w posiedzeniu bierze udział 6 (sześć) osób, w tym Przewodniczący i Sekretarz, co oznacza, że spełnione są warunki wymienione w § 14 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r., gwarantujące ważność podjętej uchwały. Następnie Przewodniczący zarządził głosowanie nad uchwałą w sprawie wystąpienia do Rady Dyscypliny Nauki Fizyczne Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie z wnioskiem o nadanie dr. Maciejowi Czapkiewiczowi stopnia **doktora habilitowanego** w dziedzinie **Nauk Ścisłych i Przyrodniczych**, w dyscyplinie: **Nauki Fizyczne**.

W głosowaniu wzięło udział 6 członków Komisji. Oddano:

6 głosów popierających nadanie stopnia doktora habilitowanego,
0 głosów sprzeciwiających się nadaniu stopnia doktora habilitowanego,
0 głosów wstrzymujących się.

Tym samym Komisja przyjęła uchwałę rekomendującą Radzie Dyscypliny Nauki Fizyczne Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie nadanie dr. Maciejowi Czapkiewiczowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie Nauk Ścisłych i Przyrodniczych, w dyscyplinie: Nauki Fizyczne.

Pełny tekst podjętej uchwały wraz z uzasadnieniem, podpisany przez wszystkich członków Komisji, jest załączony do niniejszego protokołu.

Protokół sporządził Sekretarz Komisji, dr hab. inż. Przemysław Gawroński.

Podpisy Członków Komisji:

prof. dr hab. Andrzej Szewczyk
(Przewodniczący Komisji)

prof. dr hab. Henryk Puskarski
(Recenzent)

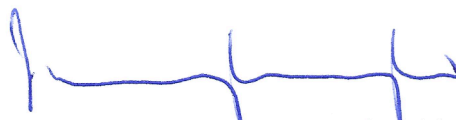
dr hab. Magdalena Parlińska-Wojtan
(Recenzent)

dr hab. inż. Bartłomiej Spisak
(Recenzent)

dr hab. Maria Tekielak
(Członek Komisji)

prof. dr hab. inż. Marek Przybylski
(Członek Komisji)

dr hab. inż. Przemysław Gawroński
(Sekretarz Komisji)